

ψη. Φαίνεται ότι δεν αγαπά τίς ζωηρά χρώματα...
 1 4 Α δ γ ο υ σ τ ο υ.—«Σήμερα διαταραχθήκα μαζύ της στο δωμά. Δεν με γνωρίζει...»

«Αμα με αντίκρισε, μου έκανε μια κλίση με το κεφάλι της και δεν υπήρξε να μίν η της απόδοσω τό χαριερισμό.»

Τί χαριερισμόν που ένε! «Έχει μεγάλα μάτια σαν τής πέδριας και φαίνονται βαθισμένα σε ρεθισμένα. Τά μαλλιά της είνε καστανά, με χρώμα χρυσοξανθο εδω κι' εκεί.»

Μά τι νά συμβαίνει άραγε; Μου φάνηκε πονεμένη... Δυστοχημένη... Τι νάχη; Μήπως ο Ραϊμόνδος έλαψε νά την αγαπά; «Έπιασαν ή κατάρες μου; Είνε δυστοχημένη;...»

Δυστοχημένη και σύ, φτωχή 'Αδριανή!... Νά λοιπόν που άρχισω νά σε συμπανώ, κακόστη γυναίκα!... Κι' έγώ, ή όποια εύχόμουν άλλοτε νά υποφέρης δια τά σκλήρα μαρτύρια που υποφέρω έγώ, άλλαξα γνώμη με μιάς... Τώρα σε θεωρώ θμοιά μου, αδελφή μου στη δυστοχία, μιά γυναίκα που ή καρδιά της ήταν πεπομένο νά συντραπή κατά τον ίδιο τρόπο όπως ή δική μου!

«Όταν την άνταμωσα, τά μάτια της ήσαν άκόμα κόκκινα άπ' τά κλάματα και τά δάχτυλά της έσφιγγαν σπασμοδικά τό μουσκεμένο μαντήλι της...»

«Έτσι τό μάντεμα δια άμέσως, ως που νά φτάσω στο ξενοδοχείο. Μπαίνοντας στο διάδρομο άκουσα τίς ύπηρετίες νά μιλούν.»

—Γιά τον κύριο ντ' Αιτουές ρωτάς; Έλεγε ή μιά. Είνε στο Τρονβίλ και δεν κάνει τίποτε άλλο παρά νά διασκεδάξη!...»

—Αποός εκεί, νά βρισκωνται τέτοια άκαθοι άντρες! —Νά που βρισκωνται!

—Και νάχη μιά τόσο γλυκεία γυναίκα! Κι' αυτή ή καμένη νά κλαίη νύχτα-μέρα!... Άπτά τά λόγια άκουσα και σφίχτηκε ή καρδιά μου.

«Αδριανή, 'Αδριανή, πόσο σε λυπόμια τώρα πειά!...»

«Έκανε κι' εσύ τό όνειρο που κάνει κάθε νέα κοπέλλα!...»

Και την ημέρα που τό εδες νά πραγματοποιείται, καθώς ήσαν κάτοχη μέσα στο λεικό φουριά σου, έπέβαινες άπό χαρά κι' άπό έντροχία...»

Κι' ύνα πέρασαν λίγες βδομάδες και συνδέθηκες περισσότερο μαζύ του, αυτός άρχισε νά σε βαφείτα και νά σε περιφρονή!...»

«Αδριανή, εσύ που σε καταρτίστηκα στις ώρες τής παραφοράς μου, τώρα νοιώθω πως έχεις την ίδια μοίρα κι' έμένα!...»

1 7 Α δ γ ο υ σ τ ο υ.—«Πρωχτές, πλησίασε ή μιά την Άλλη και κωβεντάσαμε. Δεν υποφέρεται τίποτε, δεν έξερει ποιά είναι... Τόσο τό καλύτερα όμως...»

Μετά τό πρόγευμα έτιξε ν' άνταμωθήκε και πάλα και κάναμε μαζύ ένα μαζουρόν περιπάτο.

Δέν άγγήσαμε νά ανακαλύψουμε ότι είχαμε άρκετές ομοιότητες, και στις σκεψές και στα άσθηματα.

«Ω, τώρα όμολογώ πως της άξιζε κι' αυτής ν' αγαπιέται άπο τό Ραϊμόνδο!...»

2 2 Α δ γ ο υ σ τ ο υ.—«'Η σινομιλίε μας είνε πάντα μιλαχολικής.»

«Όπόσο, σιγά-σιγά, έντελώς άνελαισθήτα, παρασφίραμα σε άμωβιάς έξομολογήσεις και άνταμωθήκε τις παρίες της ζωής, άλλ' άόριστα κύριος, σαν νά μιλώσασα για τρίτα πρόσωτα.»

«Επί τέλους ή 'Αδριανή μου έκωβεντροφώθηκε τά πάντα και υ' έκανε νά νοιώσω όλη την άπελπισία τής καρδιάς της.»

Γιατί έπαχον μερικάς στιγμές, κατά τίς όποιες αισθανόσασα τόση άνάχη νά είλοίμει δύο λόγια για τον πόνο μας και ν' άκουσώμε δύο λόγια παρηγορητικά άπο ένα στόμα φίλό!

Έβδωθα θά τής ένέλπωνα έπιστοσίτην, γιατί άρχισε νά μου μιλή άνταμωστή για τό Ραϊμόνδο.

Και πρόφερε τό όνομά του, τό λυτρεινό όνομά του! Μόλις τό άκουσα νά τό πρόφερε μιά Άλλη, χλώμιασα κι' άρχισα νά τρέμω!...

«Έκείνη όμως δεν κατάλαβε τίποτε. Κρατώντας τά μάτια μισόκλειστα και προσήλωμενα πός την ίδια διεύθυνση, φαινόταν σαν νά ρεμβίαζε ένόςω μιλώδος.»

Και μιά διηγώθηκε την ιστορία της με κάθε λεπτομέρεια.

Μου περιγράψε τις πρώτες μεθυστικές έντιπώσεις της που γρήγορα τις διαδέχτηκε ή άπογοίτησιν.

«Έπειτα άρχισε νά μου λέη πως τ' ό-

νειρό της έγινε συντρίμμα, πως τό πουλί τής άγάτης έπεσε άπό τον ούρανό λαθωμένο στη γη!...»

Μαρσάτ άπό μιά τόσο ψυχική θλίψη έννοιωσα πως έγώ ήμουν λιγώτερο δυστοχής άπό αυτή.

«Έγώ άπονομήθηκα άπό τον κόσμο γιατί τό θέλησα ή ίδια, ένώ ή 'Αδριανή βροθήκε έξημη μέσα στο συζυγικό της σπίτι!...»

3 1 Α δ γ ο υ σ τ ο υ.—«Χτές άνταμωθήκαμε με την 'Αδριανή νυφίτερα άπ' τίς άλλες μέρες. Φτωχή γυναίκα!... Είχε περάσει δόλοληρη τή νύχτα της κλαίωντας στην άνάμνηση των πεπομένων.»

«Όταν βροθήκαμε πλάι-πλάι, όδ' έγώ μπόρεσα νά κρηφώ τό συγγίησή μου. Και σφιχτάμε έξάλλες, ή υιά στην άγκυλιά τής Άλλης!...»

Τότε ή 'Αδριανή γύρισε και μου είπε: —Και σύ είσαι πονεμένη!... Και σένα ή καρδιά είνε γαρισμένη!... Γιατί; Γιατί κρύβεις τον πόνο σου; Δέν μωβεις έμπιστοσύνη;... Πές μου λοιπόν... Ποιός σου κομμάτισε την καρδιά σου;... Την κότταξα διακρομένη, Δέν μπορέσα νά συγγρατηθώ πειά. Τά χείλη μου μωβήσαν άδεια!...

—«Έκείνος!... 'Ο Ραϊμόνδος!... 'Ο άντρας σου!... Δέν θύμωσε!... Δέν ξαφιάστηκε!... Τό είχε σχεδόν μαντέψει, με τή διαίσθησι που έχουν ή γυναίκες σ' αυτός του είδους, τά περιστατικά. Μ' άγκάλιασε πιο σφιχτά κι' άρχισε νά κλαίη, νά κλαίη!...»

«Έπειτα μωβήσε σιγά, ξερψισμένη: —Τόν άνάμνησε πολύ!...

—Μ' όλη μου την καρδιά, —'Έτσι κι' έγώ!... Και σ' άμωβήθηκε; —Ναι!...

—'Όπως και μένα!... Σάπασε λίγο κι' ύστερα ξαναμωβήσε!...

—Και τον αγαπάς ακόμα; —'Ω, ναι, πολύ, πάρα πολύ. —Κι' έγώ τον αγαπώ!...»

Κι' έμειναιμε έτσι άγκυλιασμένες, αδελφωμένες άπ' τον πόνο, ή φιλενάδα κι' ή σύζυγος, κλαίγοντας μ' άπελπισία για τον ίδιο άντρα, για τον ίδιο μας δήμο!...

HENRI LECRAND

ΑΠΟ ΤΩΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΣ

Κάποιος γιατρός στην 'Αμερική θέλησε από τινος νά εμαρμόση μιά δική του μέθοδο θεατρικής, αλλά άπέτυχε κατά τον πιο άφάνταστο τρόπο. Και ίδού πως: «'Ο γιατρός αυτός είχε έναν άσθενή, ό οποίος έπαυσε άπο φθορί και βροσάτανε στα τελευταία του. Έπειδή λοιπόν μεταχειρίστηκε όλα τά φάρμακα χωρίς νά τό βελτιώση καθόλου την κατάστασι, άποτίσασε νά καταφύγη και σ' άλλο ένα, τό τελευταίο.»

Άρμήσεσ δηλαδή τό αίμα ένός κριαριού και τό εισήγαγε μέσα στο σώμα του άρρόστον δια μεταγγίσεως. Μετά την εισαγωγή του ξένου αίματος, ό άρροστος έβάλντεψερε άμέσως, και μάλιστα σε βαθμό άνησυχητικό.

Μόλις δηλαδή ξαναβροήκε τίς δυνάμεις του, πήδησε κάτω άπ' τό κρεβάτι και, κωνόντας τό κεφάλι του σαν κριαρί θέλησε νά όμησση κατά τή κωνούση του και νά τινιστή, 'Ο 'Ασκηλιάδιος, βλέποντας τον κίνδυνο, έτράπη εις φυγήν και κλείστηκε στο δίπλανό δωμάτιο.

Τότε ό άρροστος, με την όρημ που είχε πάρει, πήγε και χτύπησε άπάνω στην πόρτα, χωρίς όμως νά πιάθ τίποτε. Κατόπιν, έπειδή ήθελε κάποιον νά ξεπείση, χτύπηξε άπάνω στην πεθερά του, ή όποια ήταν κι' αυτή εκεί, και με μιά κωνουλιά την έξοριξε κάτω άνοίσθητη.

Έπειτα άρχισε νά βελάζη σαν πρόβατο και νά προσπαθί νά φανή τά χορτάκια και τά λουλούδια που ήσαν... Ξωγραφισμένα άπάνω στο χαλί. Τέλος, ύστερ' άπό ύπεραναθρώπους άγώνας οι γείτονές του κατορθώσαν νά τον δέσουν και σε λίγες μέρες ό άτυχής άνθρωπος άπέθανε. Θύια του γιατρού του!

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

Προτιμώ νά προλαβαίνω τό πράγμα που φοβόμια πωρά ά φοβόμια μήπως αυτό με προλάβη.

—Κι' ό ζητιάνος ακόμα, όσο κι' άν είνε φτωγός, κάπι θάχη περιτό.

—Κοντά στον χειρότερό του, ό κακός φαίνεται κι' αυτός καλόαρεος.

«Εδω μου φαίνεται πως γίνεται λιγώτερο βαρεία ή θλίψη μου...»

